

JĒZUS PĒTERA VĒSTULĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:18, 19; Kol. 1:13, 14; Jes. 53:1-12; Jāņa 11:25; Ps. 18:50;
2. Pēt. 1:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta, lai mēs, miruši grēkiem, sāktu dzīvot taisnu dzīvi; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.”
(1. Pēt. 2:24)

Sā kā esam pētījuši 1. Pētera vēstuli, tagad mums vajadzētu būt skaidram, ka, neskatoties uz kontekstu un to, kādus specifiskus jautājumus viņš aizskar, Pēteris vērsa uzmanību uz Jēzu. Jēzus ir visā, ko viņš raksta. Tas ir zelta pavediens, kas ir izausts cauri vēstulei.

No pirmās rindas, kur Pēteris raksta, ka viņš ir Jēzus Kristus (sūtīts) “apustulis”, līdz pat pēdējai, kur viņš raksta: “Miers jums visiem, kas esat Kristū” (1. Pēt. 5:14), Jēzus ir galvenā tēma. Un šajā vēstulē viņš runā par Jēzu, kas mirst kā mūsu upuris. Viņš runā par lielām ciešanām, kurām Jēzus gāja cauri, un izmanto Jēzus priekšzīmi šajās ciešanās par paraugu mums. Viņš runā par Jēzus augšāmcelšanos un ko tā nozīmē mums. Turklāt viņš runā par Jēzu ne tikai kā par Mesiju, Kristu, Svaidīto, bet par Jēzu kā par dievišķo Mesiju. Tas ir, mēs redzam 1. Pētera vēstulē vairākus pierādījumus Jēzus dievišķajai dabi. Viņš bija pats Dievs, kas nāca cilvēka miesā, dzīvoja un nomira, lai mums varētu būt cerība un mūžīgās dzīvības apsolījums.

Šajā nedēļā iziesim vēlreiz cauri 1. Pētera vēstulei un dziļāk aplūkosim, ko tā mums atklāj par Jēzu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. maijā.

Jēzus – mūsu upuris

Viena no Bībeles centrālajām tēmām, varbūt pat vienīgā centrālā tēma, ir Dieva darbs kritušās cilvēces glābšanā. No Ādama un Ievas krišanas 1. Mozus grāmatā līdz pat Bābeles krišanai Atklāsmes grāmatā, Raksti dažādos veidos atklāj Dieva darbu, cenšoties "glābt pazudušo" (Lūk. 19:10). Šī tēma ir atklāta arī Pētera vēstulēs.

Izlasi 1. Pēt. 1:18, 19 un Kol. 1:13, 14. Ko nozīmē būt pestītam, un kas asinīm kopīgs ar glābšanu? _____

_____

1. Pētera 1:18, 19 apraksta Jēzus nāves nozīmi šādi: "Ne jau ar iznīcīgo – ar zeltu vai sudrabu – jūs esat izpirkti no savas nīcīgās dzīves, ko esat mantojuši no tēviem, bet ar dārgajām asinīm, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs." Ir divi galvenie jēdzieni šajos vārdos: glābšana un dzīvnieku upuri.

"Glābšana" Bībelē ir jēdziens, kas izmantots vairākos veidos. Piemēram, pirmdzimtais ēzelis (kas nevarēja tikt upurēts) un pirmdzimtais dēls (2. Moz. 34:19, 20) tika glābti ar aizvietojoša jēra upurēšanu. Naudu nevarēja izmantot, lai izpirktu (glābtu) to, kas bija pārdots nabadzības dēļ (3. Moz. 25:25, 26). Vēl svarīgāk, vergu varēja atpirkt (3. Moz. 25:47-49). Pirmā Pētera vēstule informē lasītāju, ka viņu atpirkšanas (glābšanas) cena no viņu "iznīcīgās dzīves, ko esat mantojuši no tēviem" (1. Pēt. 1:18) nav nekas mazāks kā "dārgās asinis, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs" (1. Pēt. 1:19). Jēra tēls, protams, saistās ar dzīvnieku upurēšanu.

Tādējādi Pēteris pielīdzina Kristus nāvi upurējamajam dzīvniekam ebreju Bībelē. Grēcinieks atnesa aitu bez vainas uz svētnīcu. Grēcinieks tad uzlika savas rokas uz dzīvnieka (3. Moz. 4:32, 33). Dzīvnieks tika nokauts, un daļa no viņa asinīm tika izsmērēta uz altāra, bet pārējo izlēja uz altāra pamata (3. Moz. 4:34). Upurējamā dzīvnieka nāve nodrošināja "salīdzināšanu" tam, kas pienesa upuri (3. Moz. 4:35). Pēteris raksta, ka Jēzus nomira mūsu vietā un ka Viņa nāve ir atpirkusi mūs no mūsu agrākās dzīves. Citādi jāmirst būtu mums.

Ko fakts, ka mūsu glābšanas cerība pastāv vienīgi tad, ja kāds mirst mūsu vietā, māca mums par mūsu galējo atkarību no Dieva? _____

_____

Kristus ciešanas

Kristieši bieži runā par “Kristus ciešanām”. Vārds “ciešanas” nāk no grieķu darbības vārda, kas nozīmē “ciest”, un frāze “Kristus ciešanas” parasti attiecas uz to, ko Jēzus izcietā Savas dzīves pēdējā posmā, sākot ar uzvarošo iejāšanu Jeruzālemē. Pēteris arī kavējas pie Kristus ciešanu tēmas pēdējās dienās.

Izlasi 1. Pēt. 2:21-25 un Jes. 53:1-12. Ko šie panti mums stāsta par to, ko Jēzus cieta mūsu labā? _____

Jēzus ciešanām ir noteikta nozīme. “Viņš mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta, lai mēs, miruši grēkiem, sāktu dzīvot taisnu dzīvi.” (1. Pēt. 2:24) Grēks nes nāvi (Rom. 5:12). Kā grēcinieki mēs esam pelnījuši mirt. Tomēr pilnīgais Jēzus – kam nebija viltus uz lūpām (1. Pēt. 2:22) – nomira mūsu vietā. Pateicoties šai maiņai, mums ir glābšanas plāns.

Izlasi vēlreiz Jes. 53:1-12. Ko šie panti pasaka par Jēzus ciešanām, īstenojot glābšanas plānu mūsu labā? Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu? _____

“Sātans ar savām nežēlīgajām kārdināšanām mocīja Jēzus sirdi. Pestītājs nespēja redzēt cauri kapa vārtiem. Cerība Viņam neatklāja uzvarošo iznākšanu no kapa un nestāstīja, ka Tēvs ir pieņēmis upuri. Viņš baidījās, ka Dievam tik pretīgais grēks starp Viņiem var radīt mūžīgu atšķirtību. Kristus pārcieta mokas un izbailes, ko pārdzīvos katrs grēcinieks, kad žēlastība vairs neaizlūgs par noziedzīgo cilvēci. Apziņa par grēku, kas Tēva dusmām liek nākt pār Viņu kā cilvēka vietnieku, bija tā, kas Jēzum dzeramo kausu padarīja tik ļoti rūgtu un salauza Dieva Dēla sirdi.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 753. lpp.)

Kādai vajadzētu būt mūsu atbildes reakcijai uz to, ko Kristus ir izcietis mūsu dēļ? Kā mums vajadzētu sekot Viņa paraugam, kā teikts 1. Pēt. 2:21? _____

Jēzus augšāmcelšanās

Izlasi 1. Pēt. 1:3, 4, 21; 3:21, Jāņa 11:25, Fil. 3:10, 11; Atkl. 20:6. Uz kādu lielu cerību šie panti norāda, un ko tas nozīmē mums? _____

_____

_____

Kā mēs jau redzējām, 1. Pētera vēstule ir rakstīta tiem, kas cieta savas ticības dēļ. Tāpēc ir īpaši piemēroti, ka pašā vēstules sākumā Pēteris pievērš lasītāju uzmanību cerībai, kas viņus sagaida, jo tā ir cerība, kas balstās uz Jēzus augšāmcelšanos (1. Pēt. 1:3). Pateicoties augšāmcelšanās notikumam, kristieši var gaidīt mantojumu Debesīs, kas ir neiznīkstošs un nevīstošs (1. Pēt. 1:4). Citiem vārdiem, nav svarīgi, cik slikti viss kļūst, padomā, kas mūs sagaida, kad tas viss būs pagājis.

Patiesām, Jēzus augšāmcelšanās no mirušajiem ir garantija, ka arī mēs varam tikt uzmodināti (1. Kor. 15:20, 21). Kā Pāvils saka: "Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos." (1. Kor. 15:17) Bet, tā kā Jēzus ir uzcelts no mirušajiem, Viņš ir parādījis, ka Viņam ir spēks uzvarēt pašu nāvi. Tādējādi kristiešu cerības pamats ir atrodams vēsturiskajā Kristus augšāmcelšanās notikumā. Viņa augšāmcelšanās ir mūsu augšāmcelšanās pamats laiku beigās.

Kur mēs būtu bez šīs cerības un apsolījuma? Viss, ko Kristus izdarīja mūsu labā, sasniedz kulmināciju augšāmcelšanās apsolījumā. Kāda būtu mūsu cerība bez tā – īpaši zinot, ka pretēji populāram kristiešu uzskatam, mirušie guļ kapā bez apziņas?

"Kristietim nāve ir tikai miegs, mirklis klusuma un tumsas. Dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā, un, kad 'atpīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atpīdēsīt līdz ar Viņu' (Jāņa 8:51; Kol. 3:4). [...] Viņa otrās atnākšanas laikā visi dārgie mirušie dzirdēs Viņa balsi un iznāks ārā uz godības pilnu nemirstīgu dzīvi." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 787. lpp.)

Padomā par acīmredzamajām beigām, ko nes nāve. Tā ir tik skarba, tik nepiedodoša un tik reāla. Kāpēc augšāmcelšanās apsolījums ir tik svarīgs mūsu ticībai un visam, kam mēs ticam un uz ko ceram? _____

_____

_____

_____

Jēzus kā Mesija

Kā mēs iepriekš redzējām, viens no svarīgākajiem pagrieziena punktiem Jēzus kalpošanā zemes virsū bija tad, kad, atbildot uz jautājumu, kas Viņš ir, Pēteris teica: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mat. 16:16). Vārds "Kristus" ("Hristos" grieķu valodā) nozīmē "Svaidītais", "Mesija". Ebreju valodā tas ir "Mašijah". Tas cēlies no vārda saknes, kas nozīmē "svaidīt" un kas ir lietots dažādos kontekstos Vecajā Derībā. (Tas pat ir izmantots kādā vietā, lai norādītu uz pagānu ķēniņu Kīru [sk. Jes. 45:1].) Tādējādi, nosaucot Jēzu par Kristu, Pēteris apraksta ideālu no ebreju Rakstiem.

Izlasi šos pantus no Vecās Derības, kas izmanto vārdu "Mesija" vai "Svaidītais". Ko konteksts mums māca par šī vārda nozīmi? Kā Pēteris bija sapratis, ko nozīmē nosaukt Jēzu par Mesiju?

Ps. 2:2 _____

Ps. 18:50 _____

Dan. 9:25 _____

1. Sam. 24:6 _____

Jes. 45:1 _____

Lai gan Pēteris bija Kunga inspirēts pasludināt Jēzu par Mesiju (Mat. 16:16, 17), nav šaubu, ka viņš pilnībā nesaprata, ko tas nozīmēja. Viņš precīzi nesaprata, kas tieši bija Mesija, kas Viņam būs jādara un – varbūt vissvarīgākais – kā Viņš to izdarīs.

Šajā izpratnes trūkumā Pēteris nebija viens. Israēlā bija daudz dažādu ideju par Mesiju. Vārda "Mesija" un "Svaidītais" izmantošana augstākminētajos pantos pati par sevi nesniedz pilnīgu priekšstatu, kas būs un ko darīs Mesija, lai arī cik daudz tie atklāj.

Jāņa 7:42 atklāj, kas tika sagaidīts no Mesijas: Viņš celsies no Dāvida, no Betlēmes pilsētas (Jes. 11:1-16, Miħ. 5:2). Šo daļu viņi bija sapratuši pareizi. Populārajā uzskatā Mesija no Dāvida cilts darīs to, ko darīja Dāvids: sakaus jūdu ienaidniekus. Neviens negaidīja Mesiju, ko romieši sitīs krustā.

Protams, vēstules rakstīšanas laikā Pēteris daudz skaidrāk izprata Jēzu kā Mesiju (viņš Jēzu par Kristu abās vēstulēs nosauc 15 reizi) un visu, ko Viņš darīs cilvēces labā.

Jēzus, dievišķais Mesija

Pēteris zināja ne tikai to, ka Jēzus ir Mesija, bet arī ka Viņš ir Kungs. Tas ir, šo vēstulju rakstīšanas laikā Pēteris zināja, ka Mesija ir pats Dievs. Lai gan tituls "Kungs" var būt ar laicīgu nozīmi, šis jēdziens var būt arī skaidra norāde uz dievišķumu. 1. Pēt. 1:3 un 2. Pēt. 1:8, 14, 16 Pēteris atsaucas uz Jēzu, Mesiju, Kristu kā Kungu un kā uz pašu Dievu. Līdzīgi citiem rakstniekiem Jaunajā Derībā Pēteris apraksta attiecības starp Jēzu un Dievu ar vārdiem Tēvs un Dēls. Piemēram, "slavēts lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs" (1. Pēt. 1:3; salīdzini ar 2. Pēt. 1:17). Jēzus ir aprakstīts kā mīļotais Dēls (2. Pēt. 1:17) un Jēzus kā Kunga autoritāte un Viņa Debesu stāvoklis zināmā mērā nāk no Viņa īpašajām attiecībām, kas Viņam bija ar Dievu Tēvu.

Izlasi 2. Pēt. 1:1, Jāņa 1:1 un Jāņa 20:28. Ko šie panti mums stāsta par Jēzus dievišķumu?

---

2. Pēt. 1:1 saka: "Mūsu Dievs un Glābējs Jēzus Kristus." Grieķu valodā abi vārdi – gan Dievs, gan Glābējs – ir ar vienādu noteikto artikulu. Gramatiski tas nozīmē, ka gan Dievs, gan Glābējs attiecas uz Jēzu. 2. Pēt. 1:1 ir viena no skaidrām norādēm Jaunajā Derībā uz Jēzus pilnīgo dievišķumu.

Pirmkristiešiem cenšoties saprast Jēzu, viņi pakāpeniski lika kopā pierādījumus no Jaunās Derības. Pētera rakstos Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir katrs atsevišķi (piemēram, Tēvs/Dēls: 1. Pēt. 1:3, 2. Pēt. 1:17; Svētais Gars: 1. Pēt. 1:12, 2. Pēt. 1:21), kā tas ir arī pārējā Jaunajā Derībā. Tomēr vienlaikus Jēzus ir attēlots kā pilnīgi dievišķs, kā tas ir arī ar Svēto Garu. Laika gaitā un pēc daudzām diskusijām draudze attīstīja trīsvienības doktrīnu, lai pēc iespējas labāk izskaidrotu Dievības dievišķo noslēpumu. Septītās dienas adventisti trīsvienības doktrīnu iekļauj kā vienu no savām 28 pamatmācībām. Pētera vēstulēs Jēzus skaidri ir atklāts ne tikai kā Mesija, bet arī kā pats Dievs.

Domājot par Jēzus dzīvi un nāvi un aptverot, ka Viņš bija Dievs, ko tas tev stāsta par to, kādam Dievam mēs kalpojam un kāpēc mums vajadzētu Viņu mīlēt un Viņam uzticēties? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā!_

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Šķiet loģiski iesākt ar ‘Mesiju’, tā kā kristīgā draudze savu vārdu ir guvusi no grieķu ekvivalenta ‘Hristos’, kas nozīmē ‘Svaidītais’. Ebreju vārds saistās ar atbrīvotāja tēlu, ko gaidīja jūdi un kas būs Dieva pārstāvis, lai uzsāktu jaunu laikmetu Dieva ļaudīm. Gan ebreju, gan grieķu vārds cēlies no saknes, kas nozīmē ‘svaidīt’. Acīmredzams, ka, nosaucot Viņu par ‘Kristu’, Jaunās Derības rakstnieks uzskatīja Jēzu kā īpaši nošķirtu īpašam uzdevumam.

Apzīmējums ‘Hristos’ Jaunajā Derībā lietots vairāk nekā 500 reizi. Lai gan Jēzus laikabiedru vidū valdīja vairāk nekā tikai viena izpratne par Mesiju, tiek vispārēji atzīts, ka ap 1. gadsimtu jūdi uzlūkoja Mesiju kā kādu, kas ir īpašās attiecībās ar Dievu. Viņš paziņos par laikmeta beigām un nodibinās Dieva valstību. Viņš bija tas, caur kuru Dievs ienāks vēsturē, lai atbrīvotu Savus ļaudis. Jēzus pieņēma titulu ‘Mesija’, bet neaicināja to lietot, jo vārdam bija politiska pieskaņa, kas apgrūtināja tā lietošanu. Lai gan Jēzus to negribēja izmantot publiski, lai aprakstītu Savu misiju, Viņš nenorāja ne Pēteri (Mat. 16:16, 17), ne samarieti (Jāņa 4:25, 26) par tā lietošanu. Viņš zināja, ka ir Mesija, kā tas ir redzams Marka ziņojumā par Jēzus vārdiem, ko Viņš teica par ūdens glāzes pasniegšanu vienam no Viņa mācekļiem, ‘tādēļ ka jūs piederat Kristum’ (Marka 9:41).” (“The SDA Bible Commentary” vol. 12, p. 165.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Jes. 53:1-12. Ko saskaņā ar šiem pantiem Jēzus ir izdarījis mūsu dēļ? Uzraksti precīzi, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā. Kā mēs varam skaidri redzēt šajos pantos ideju par Jēzu kā mūsu aizvietotāju? Kāpēc mums Viņš ir vajadzīgs kā mūsu Aizvietotājs?

2. Viscaur vēsturē cilvēki ir izmantojuši Bībeles apsolījumus par dzīvi pēc nāves, lai mierinātu apspiestos. “Tava dzīve šeit ir smaga, jā, bet domā par to, ko Dievs ir apsolījis, kad Jēzus atgriezīsies.” Tāpēc, ka šī Dieva Vārda patiesība ir ļaunprātīgi izmantota, daudzi atmet kristietības ideju par pēcnares dzīvi, bet uzskata to tikai kā dažu cilvēku viltību, lai apspiestu citus. Kā tu atbildētu uz šādu apsūdzību?

3. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz ceturtdienas jautājumu par Kristus dievišķumu un ko tas mums stāsta par Dieva raksturu. Kāpēc Viņa dievišķums un tas, ko tas atklāj par Dievu, ir tik laba vēsts?